

известни промѣни, настѣпили както въ структурата на нѣкои национални стопанства, които се нуждаѣха по-рано отъ нашия износъ, така и промѣни, настѣпили въ пазарнитѣ условия на сѣщитѣ страни. Като най-типиченъ примѣръ въ това отношение може да послужи Гърция, която си създаде собствена мелничарска индустрия и изостави напълно нашитѣ брашна. Другъ типиченъ примѣръ въ това отношение представлява розовото масло, за което се създадоха известни сурогати.

Ние сме наклонни да отдадемъ и на една друга причина известно значение, което се отхвърля отъ мнозина: репарационнитѣ плащания къмъ западнитѣ страни. Задълженията къмъ тѣзи страни заангажирваха голѣма частъ отъ придобититѣ чрезъ износа девизи, така че България не можеше да купува въ достатъчни размѣри вносни стоки отъ тѣхъ, като ги заплаща съ износа си. Това наложихи, както видѣхме по-горе, на българската външна търговия да се ориентира най-вече къмъ страни, отъ които можеше да купува на компенсационни начала, т. е. вносъ срещу износъ.

Заклучение върху структурата на износа

Износътъ на България презъ периода до свѣтовната война се отличава главно съ голѣма еднообразностъ. Цѣлиятъ износъ на страната почива до 80—90% върху четири групи артикули, отъ които първата група заема отъ цѣлия износъ 66% — зърненитѣ храни. Нѣма съмнение, че такава еднообразностъ е твърде неблагоприятна, поради нѣколко съображения. Първо, тя представлява известенъ рискъ, защото при дадена неблагоприятна конюнктура за основния износенъ артикулъ, може да се отрази твърде фатално върху рентабилността на износа за цѣлото народно стопанство. Типиченъ примѣръ въ това отношение бѣ катастрофалното спадане на зърненитѣ храни презъ дветѣ голѣми кризи въ зърненото производство, което понижи извънредно много селския доходъ на страната. Нашето земеделско стопанство не бѣ